

új város

XXV. évfolyam
2. szám
2013. február
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Különböző történetek,
ha találkoznak

**SZERELEM
A MAGASBAN**

ÚJ VÁROS az egész világon 36 kiadvány 22 nyelven

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City . www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva . www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad . nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova . www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat . fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto . novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad . www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité . www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City . ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad . www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet . novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city . indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno . focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité . nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova . www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité . newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing .
	Kolumbia: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul . kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto . focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida . Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas . info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva . ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City . www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt . www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat . rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova . www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou . edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld .
	Szerbia: Novi Svet . n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto . novemesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet . www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva . www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva . ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 **Kassa 2013**
Ima a békéért délben
- 5 **Eltűnnek anyanyelveink**

Interjú

- 6 **Alkotás együtt**
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 **Közösségi szemlélet**
Berndt Mihály
- Basáskodás az iskolában**
Fábián Zsuzsanna
- 9 **Egy közülünk**
Frivaldszky Edit

Fókuszban

- 10 **Szerlem a magasban**
Göbel Ágoston

Az egység lelkesége

- 13 **A világi hívők küldetése**
Chiara Lubich
- 14 **Más mint én:
egy másik én**
Maria Voce
- 16 **Az élet igéje - február**
Hit és élet összhangja
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 **Fiatalok? Hiszek bennük**
Tóth Judit

Tapasztalat

- 21 **A másik gondja az én
gondom**
Rassay Zsolt

Aktuális

- 23 **Jó hírek vagy rossz hírek?**
P. P.

Társadalom

- 24 **Művészet és társadalom**
Tóth Pál

Médiavilág

- 26 **Könyv, mozi, kiállítás**
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 **Mormota karrier**
Clarice da Silva

Társalgó

- 30 **Olvasóink tollából**
Tóth Judit
- 31 **Okos kavics**
Vittorio Sadini

SZÍVES INVITÁLÁS

Bevallom, némi nosztalgiával gondolok vissza azokra az időkre, amikor még kockázattal járt, ha valaki elment a máriapolira, a Fokoláre Mozgalom találkozájára. Volt abban egy csipetnyi hősiesség, hogy összegyűltünk a budakeszi erdőben vagy elmentünk az atyapusztai remeteségbe, hogy néhány napra egy kis modern keresztény társadalommá alakítsuk át az életet magunk között és hasunk valamennyire a környékre is. Fészerben aludtunk, tábori mosdóban tisztálkodtunk, kicsik és nagyok, fiatalok és idősek egyaránt. Aki nagy várakozásokkal érkezett, az hamarosan csalódott, és a második napon többen csomagolni készültek. A szeretet városába jöttek, de egyik kellemetlenség a másik után. Aztán a kegyelmi pillanat, annak megértése, hogy nekem kell elkezdenem szeretni. Mintha hirtelen megfordult volna minden, mások lettek a körülöttem lévő emberek.

Mennyi érdekes történet, mennyi hasznos felismerés! A körülményekből fakadó nehézségek pedig bagatellnek tűntek. Meg aztán a készülés a színes estére, a közös produkciók, amelyek nehézkesen születtek meg, de az utolsó pillanatban készen álltak. Hatalmas élmény arról, hogy mi történik akkor, ha az ember félreteszi saját elképzelését és elkezdi továbbgondolni és kibontakoztatni a másik ötletét. Sokszor tapasztaltuk meglepve, hogy saját, félretett gondolatunkat a másiktól kaptuk vissza.

Ma talán még jobban, mint valaha a közösségi élmények virágkorát éljük. A sörözések, a kirándulások, az állandó kontaktusban levés egyetlen nagy szociális eseménnyé formálja az életünket, amelyben úgy úszkálunk, mint hal a vízben. A lelki programok pedig szép és mély pillanatokkal ajándékoznak meg bennünket, merítünk belőlük és bearanyozzák közösségi létünket. De vajon felforgatnak-e minket?

A máriapoli a régi ember halála és az új ember születése, közös tapasztalat, amely arra formálja a résztvevőket, hogy úgy gondolkodjanak és cselekedjenek, mint Jézus. Ezekben a napokban intenzívebbé válik a közösség Vele,

Fiera di Primiero, az első máriapolik színtere a Dolomitokban, Észak-Olaszországban.

aki jelen van az Igében, amelyet a jelenlevők az egész nap folyamán igyekeznek tettekre váltani, ott van az Eucharisziában, amelyből nap mint nap táplálkoznak, és ott van a felebarátokban is. Az idei év különleges alkalom lesz arra, hogy egészen új módon fedezzük fel egymást: a mellettem levő, igaz, más mint én, de ő is egy „én”, és ha elég mélyre tekintünk, akkor rátalálunk lelki rokonságunk igazi alapjára: benne is, bennem is ott van Jézus, aki különbségeink ellenére egygésé tesz minket.

A máriapoli nem egy sajátos csoport találkozója, hanem egy nép jelenik meg majd Zánkán, ahol lesznek egyre lassuló idősek és villámgyors fiatalok, a gazdagság iránt érdeklődők, meg fotósok, bőbeszédűek és hallgatagok. Egy sziget a mai társadalomban, ahol Jézus él az ott lakók között. És a negyedik nap végén, amikor hazafelé utazol, furcsának és idegennek fogod érezni azt a világot, ahová visszatérsz, mert megtapasztaltál valami újat, ahol az ember igazán otthon érzi magát. De nem egy szép emléket őrzöl, mert tudod, hogy sokan vágnak és várnak arra, amiben te kivételes ajándékként részesültél. ■

Kassa 2013

Európa kulturális fővárosa

Január közepén megnyílt a *Kassa – Európa kulturális fővárosa 2013* programsorozat. A gazdag művészeti örökséggel bíró település a *Hasz-*

náld a várost! – pályázati szlogennel nyerte el a megtisztelő címet. A projekt rendezői már a szervezés korai szakaszától kezdődően próbáltak

új módon hozzáállni az éves programsorozathoz. Nem nagyberuházásokban gondolkodtak, inkább a város utcáin, terein kínálnak kulturális programokat az odalátogatóknak és a Kassán élőknek. „Különös figyelmet fordítunk a fiatalok igényeinek kielégítésére, akik talán a legfogékonyabbak az új irányzatokra, a szokatlan és meglepő dolgokra” – hangsúlyozták még hónapokkal korábban a szervezők. Ján Sudzina, a rendezvényt levezénylő szervezet igazgatója hozzátette: „Elsősorban azokat a projekteket támogattuk, amelyek a gazdaságot élénkítik és

a kreativitást növelik a városban.” Az egyik legfontosabb elvárás egy ilyen horderejű programsorozat esetében, hogy a rendező város multikulturalizmust tudjon felmutatni. A negyedmillió lelket számláló Kassa szlovák lakosain túl, magyar, német- és lengyelajkú polgáraival rászolgál erre a jelzőre. Sok rendezvény ezeknek a közösségeknek segítségével, hozzájárulásával valósul majd meg. Miskolc városa is aktívan bekapcsolódik az év eseményeibe, ápolva a két település között tizenöt éve fennálló testvérvárosi kapcsolatot. ■

Ima a békéért délben

Újraindul a „Time Out”

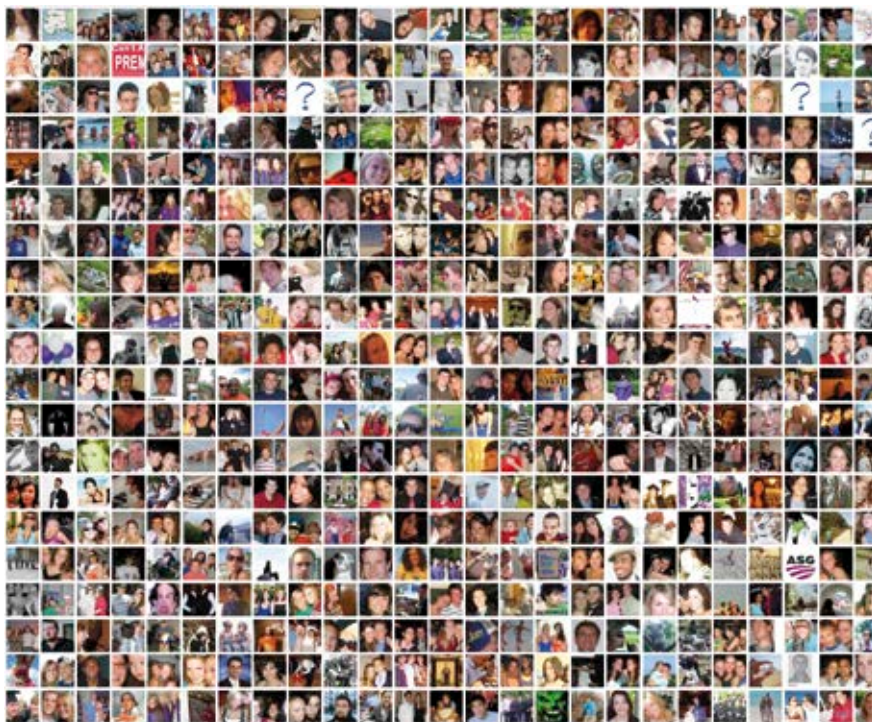
A „Time out” nevet viselő kezdeményezés 1991-ben, az első Öböl-háború alkalmával indult el Chiara Lubich kezdeményezésére. Minden nap minden időzónában déli tizenkettőkor megállunk egy pillanatra és imában kérjük a békét. „Az abszurd háborúkkal szemben egyedül Isten tud választ adni az emberiség béke iránti vágyára – fogalmazott Maria Voce a Fokoláre közel-keleti országokban élő tagjaitól érkezett hírek kapcsán. – Valóban erőteljes, hatha-

tós imára lenne szükségünk, megújított hittel Istenben, akinek ez nem lehetetlen.” A Fokoláre Mozgalom elnöke akkor fogalmazott így, amikor december végén Castel Gandolfóban, fiatalok egy nemzetközi kongresszusán javaslatot tett a „Time out” újraindítására. Maria Voce aláhúzta, minden eddiginél jobban szívünkben vannak a békétlenségtől szenvedő nemzetek tagjai, különösen Szíria és a Közel-Kelet. A kezdeményezéshez a közösségi portálokon is

lehet csatlakozni, a Facebookon meghirdetett eseményen továbbá imaszándékok kérésére is lehetőség van. Dimitry, egy szíriai fiatal így írt január közepén: „A vizsgaidőszak első napja volt az Aleppói Egyetemen, amikor bombatámadás érte az épületet.

Nyolcvanán a helyszínen meghaltak, kettőszázan megszesesültek. A halál világnak peremén élünk. Nagy szükségünk van az imáitokra!” ■

Eltűnnek anyanyelveink

Átrendeződések a nyelvi világtérképen

Tízennégy évvel ezelőtt az ENSZ február 21-ét az Anyanyelv Nemzetközi Világnapjának nyilvánította. 1952-ben a pakisztáni hatóságok Bangladesben az urdu nyelvet tették hivatalossá. A bangladesiek beszélt anyanyelve azonban a bengáli volt. Ennek hatására utcai tüntetések törtek ki és a fegyveres erők ellen vívott harcok során többen meghaltak. Ennek az eseménynek emléke ez a világnap.

Az anyanyelv kérdésével nyelvészek és kutatók ezrei foglalkoznak napi szinten, nemrég a Német Tudományos Akadémia is vizsgálta a kérdést. Az UNESCO sokszor hangoztatott félelmeit erősítik a lipcsei antropológiai nyelvészeti intézet kutatásai, melyek alapján a ma beszélt nyelvek (kb. hatezer) kilencven százaléka el fog tűnni az évszázad végére. Szakértők szerint egy nyelv megmaradásához legálább százezer emberre

van szükség, akik azt a nyelvet beszélik és napi szinten használják. Világtendencia az angol nyelv térhódítása, többek szerint ez lehet az a nyelv, amely összeköti a nemzeteket. Nem véletlenül illetik már most is a „századunk latinja” elnevezéssel.

Érdekes azonban odafigyelnünk más tendenciákra is. Közel másfél milliárd ember beszéli a kínai nyelvet, ezt használják a legtöbben a világon. Ez az elkövet-

kező években sem fog változni. Ma még második helyen szerepel az angol. De az anyanyelvi szinten beszélők száma várhatóan nem marad állandó, ezért a demográfiai fejlődés tehető felelőssé. Az angol hamarosan átadhatja helyét a hindi/urdu és az arab nyelveknek. A német el fog tűnni a tíz leginkább beszélt nyelv közül, a maláj ugyanakkor hamarosan a fontosabb nyelvekhez fog tartozni.

De nemcsak a kihalásokról kell szót ejtenünk, hiszen ez csak az érem egyik oldala. Ahogy sok nyelv kihal, úgy új nyelvek is születnek. Az ún. *hibrid nyelvek* például alapvetően eljárás-orientált, logikai, funkcionális nyelvi eszközöket tartalmaznak, keveréknyelveknek is mondják őket. Teljesen új nyelvi variációk is ki fognak alakulni, a kétnyelvűek száma világszerte jelentősen emelkedni fog.

Most még nehéz pontos megjósolni azt, hogy milyen állapotok várnak ránk egy évszázad múlva az anyanyelv szempontjából, de már most fontos meghallanunk az UNESCO hangját a kérdést illetően. Hogyan valósulhat meg az egység a sokféleségben, ha egyáltalán nincs sokféleség? ■

Alkotás együtt

Az Új Város vendége Valerio Gentile, a Gen Rosso nemzetközi együttes művészeti igazgatója.

Művészet és közösség. Mi a kapcsolatuk egymással?

Amikor turnéra megyünk egy országba, akkor elsősorban arra figyelünk, hogy mire van szüksége annak a nemzetnek társadalmi fejlődése szempontjából. Például megmutatni, hogyan lehetséges az egység a sokféleségben. A projekt ebből születik. Először ezt az elemző munkát végesszük el, mert egyébként a Gen Rosso fellépése csak egy szép emlék marad. A mi művészetünk lényegét tekintve szeretet, szolgálat kíván lenni, valós igényekre keresünk válaszokat.

Számotokra tehát nem a művészeti önkifejezés vagy esztétikai elképzelések megvalósítása áll a középpontban?

Nemrég egy művészeti fesztiválhoz kapcsolódó fórumon jártunk Kína egyik városában, Tianjinben, melynek témája a művészet és a nevelés kapcsolata volt. Az egyik résztvevő felhívta figyelmünket arra, hogy Kínában a társadalmi harmónia fogalmát a művészetből, a zenéből eredeztetik. Azt mondhatnánk, hogy a Gen Rosso projektjei is a harmónia tapasztalatával ajándékozzák meg a résztvevőket, akár a művészeti tartalmat, akár az együttműködést tekintjük a megvalósítás során. Amikor színre viszünk egy produkciót, azt mindig a helyiek aktív közreműködésével tesszük. Ilyenkor nem egyszerűen értékeket közvetítünk, hanem igyekszünk ezeket közösen megélni.

Ebből mindenki azt viszi haza, ami őt személyesen megragadta. A közösségi művészet számunkra nem annyira azt jelenti, hogy együtt alkotunk meg egy számot, vagy hogy egy műalkotást többen hozzanak létre. A lényeg mindig az, hogy kifejezésre jusson a közösség. Meglepő, de ez a fajta művészet nyitott kapukra talál ott is, ahol az ember bezárkózást, távolságtartást várna. Vegyük például Kubát. Jelentős művészeti hagyományokkal rendelkező ország. Hivatalos állami szervek meghívására érkezünk oda, mert felfigyeltek arra, hogy mi bevonjuk a helyieket is az alkotó munkába. Százhatvan fiatal művész hallgatóval dolgoztunk együtt, akik különböző együttesekhez tartoztak. A mi feladatunk az volt, hogy segítsük egy közös művészeti produkció megszületését, ami egyáltalán nem volt automatikus. Végül sikerült megteremtünk a nyitottságnak azt a légkörét, amely képes volt integrálni különböző hagyományokat és kifejezési formákat. A havannai Mega Színházban négy alkalommal adtuk elő a produkciót telt ház előtt. Ez társadalmi siker is volt, mert az egyes csoportok megtalálták egymással a közös nevezőt.

2012. augusztus 30. A Genfest alkalmával bemutatták a Streetlight musicalt a Petőfi Csarnokban magyar fiatalok részvételével.

Fotó: Sís Bemutatók

Fotó: Tóth Pál

A Gen Rosso nemzetközi együttes 1966 karácsonyán alakult, amikor Chiara Lubich a fiatalok összefogásából létrejött zenekarnak gitárokat és egy dobfelszerelést ajándékozott, hogy a diáklázadások és a beat generáció korában a béke, az egyetemes testvériség és az egyesült világ eszméjét vigyék a fiatalok közé. A kezdeti időkben különféle stílusú saját dalokból álló programokat adtak elő, később könnyűzenei vonalon mozogva musicalek és misék is színesítették palettájukat. Az elmúlt évtizedek során a világ számtalan pontjára eljutottak, többek között hazánkban is megfordultak három alkalommal. Először 1990-ben adtak koncertet az akkori Budapest Sportcsarnokban, majd 2008-ban Kecskeméten, Vácot és Miskolcot is érintette turnéjuk. Legutóbb néhány hónapja jártak itt, amikor a Genfest nulladik napján a Petőfi Csarnokban előadták százhusz fiatal közreműködésével a Streetlight musicalt.

<http://www.genrosso.com/>

A fiatalok hogyan reagálnak erre a művészeti nyitottságra?

Amikor Kínában jártunk, százhusz fiatal munkás kapcsolódott be a programunkba, közösen készültünk fel velük egy előadásra, amelyen kb. háromezer ott dolgozó is részt vett. Több rejtett tehetség is felfedeztünk. A fiatalok maguk válasszhattak, hogy a tánc, az ének, a koreográfia, vagy a technikai csoportban akarnak-e dolgozni. Az elején mindenki zavartan állt egyik lábáról a másikra, de két óra elteltével már lehetett látni, hogyan bontakoznak ki a talentumok. Egy másik alkalommal harminc fiatalal dolgoztunk, akiket egy pszichiátriai klinikán kezeltek Németországban. A klinika igazgatója arra volt kíváncsi, hogy a közös munkának lesz-e maradandó hatása a fiatalokra. Az első figyelemre méltó tény az volt, hogy a három nap alatt nem fordult elő egyetlen kritikus helyzet sem, amely szakorvosi beavatkozást kért volna. A program után volt olyan beteg, aki korábban egyáltalán nem beszélt, most viszont áradt belőle a szó, amikor élményeiről mesélt. Volt olyan anorexiás, aki a program közben újra elkezdett enni. Mi természetesen nem a múltban szerzett lelki sebek gyógyítására koncentráltunk, hanem egy közösségi tapasztalatba vontuk be ezeket a fiatalokat, ahol bizalmat, befogadó és elismerő légkört biztosítottunk, ami pozitív módon sokkolta őket, és éntük egy egészen más arca mutatkozott meg. A traumák ezzel nem tűnnek el egy csapásra, de volt egy olyan élmény az életükben, amely új lehetőségeket nyitott meg számukra.

A közösségi vonásokon túl beszéljünk most a művészeti, esztétikai vonatkozásokról is.

Együttesünk tagjai különböző nemzetek tagjaiból verbuválódnak, összetételünkben hozzuk tehát azt az interkulturális tapasztalatot, amit tovább szeretnénk adni a zenénkben. Elsősorban tehát mindennapi kapcsolatokról van szó, egyébként valami álmat vagy utópiát kergetnénk. Keményen dolgozunk, törekszünk a művészi tökéletességre. Számunkra azonban a szépség, az esztétikai érték mindig az életben van lehorgonyozva. A művészet feladata abban áll, hogy a zene, a mozgás, a koreográfia eszközeivel kifejezésre juttassa ezt a tapasztalatot. Ez nem annyira az esztétikai, hanem a kommunikációs tökéletesség irányába mutat. Ha a művészi kifejezés nem éri el a közönséget, nincs hatással rá, akkor valami nem sikerült. Amint említettem, nálunk a publikum nemcsak a nézőket jelenti, hanem azokat a fiatalokat is, akik az előkészítő műhelymunka során aktívan is részesei lesznek a produkciónak. Nem arról van tehát szó, hogy mi elkészítjük a produkciót, amibe a srácoknak csak bele kell illeszkedniük. Eléjük tárunk egy alapelképzelést egy jelenetről, de innen minden közös alkotássá válik. *(folytatás a 24. oldalon)*

UNIÓS SZABÁLYOZÁS

Közösségi szemlélet

Berndt Mihály, zajszakértő

Napjainkban egyre gyakrabban hangoztatott vád az Európai Unióval kapcsolatban, hogy egyáltalán nem működik valódi közösségként. Azt is észre kell azonban vennünk, hogy léteznek más irányba mutató jelek is. Én a saját területemen egy ilyen pozitív szemléletnek vagyok tanúja és részese.

A kilencvenes évek közepéig az EU helyi problémaként tekintett a zajra. Logikusnak tűnik, hiszen a zajra nem jellemző, hogy határokon át terjed, hanem „helyben marad”. Közösségi szabályozás csak egyes „zajos termékekre” (pl. kompresszorok) vonatkozott. A háttérben korántsem környezet- vagy egészségvédelmi, sokkal inkább gazdasági, piaci megfontolások álltak.

Húsz évvel ezelőtt azonban újraértékelték a helyzetet, és megállapították, hogy nagyvárosaink elzajosodtak, és a tendencia évről évre egyre erőteljesebben nő. Új megközelítést vázoltak fel, melynek alap gondolata: Ha valóban „közösség” vagyunk, akkor felelősek vagyunk egymásért, érdekel az, hogy a másik milyen gondokkal küzd, és egymást segítve, közösen kell lépni ott, ahol a legnagyobb a baj. Egy új zajpolitikát fogalmaztak meg, mely egy egységes európai értékelő rendszer kialakítását írta elő, mégpedig oly módon, hogy a környezeti állapot minden laikus polgár számára érthető, értékelhető és könnyen átlátható legyen. A nagyvárosok zajtérképein színekkel jelölik a terhelési értékeket.

A szükséges intézkedések megtételére a szabályozás jellegzetesen „közösségi eljárást” ír elő. Azt ajánlja, hogy a város lakossága tekintszen tükröként az elkészített zajtérképre: ilyenek vagyunk mi a zaj szempontjából. A városvezetés a nyilvánosság bevonásával közösen értékeli a helyzetet, és közösen döntsenek, hogy a helyzet és a lehetőségek ismeretében mi a teendő, hol van szükség beavatkozásra, hol kell esetleg uniós segítséget igénybe venni.

Magyarországon 2012-ben elkészültek és az Interneten megtalálhatók a nagyvárosok zajtérképei. Ez lehetőséget teremt az önkormányzatok számára, hogy – az uniós ajánlást követve – a polgárok bevonásával szembenézzenek a problémával és lépéseket tegyenek környezeti állapotunk javítása és megőrzése érdekében. ■

AGRESSZÍV GYEREKEK

Basáskodás az iskolában

Fábián Zsuzsanna, logopédus

A testi erőszak alkalmazása a mai gyerekek és fiatalok nagy részénél bevett szokásnak tűnik akarattuk véghezvitelére. Gyakran kell rászólnom akár már a három éves gyermekre is, hogy ne üsse, rúgja, harapja az őt kísérő anyját/apját/nagymamáját/testvérét.

Az iskolákban az erősebb, erőszakosabb, az otthoni kedvezőtlen légkört máshol kompenzáló, vagy éppen kivételezett anyagi és szociális háttérrel rendelkező, ugyanakkor alulszocializált gyerekek gyakran bántják gyengébb társikat. Megverik, kihasználják és kiközösítik őket, lehetlenné téve a csoportba való beilleszkedésüket. Főlényükkel visszaélve megkeserítik a magukat megvédeni alig vagy egyáltalán nem képesek életét.

Itt már egyáltalán nem arról van szó, hogy a gyerekek konfliktusaikat verekedéssel intézik el, hanem egy olyan társas viselkedésről, amely magában foglalja azt a külső szemlélő előtt gyakran rejtve maradó „zaklatást” is, amely egy adott személynek a csoportjából való kirekesztését eredményezi. Felhasználják ebben a mai kor új eszközeit, a számítógépet és a mobiltelefon is, hiszen e-maileken és sms-eken keresztül ugyanúgy lehet zaklatni valakit, ízetlen tréfákat űzni vele és halálos szociális csapásokat mérni rá, mint a klasszikus grafittikkal vagy a hírek személyes, kóroszaki terjesztésével, a pletykával. Egyetlen kattintás, és a kisvárosból mindenki tudni fogja az áldozat legféltettebb titkát.

Az iskolákban megnyilvánuló erőszak, a basáskodás súlyos probléma világszerte, mint ahogy – bár nem sokat beszélünk róla – Magyarországon is. Gyökerei az evolúciós örökségként bennünk levő rangsoragresszióban keresendők, így nem lehet kizárólag a mai társadalom rovására írni, és nem lehet egyszer és mindenkorra megszabadulni tőle. A basáskodás elleni küzdelmet csakis a jelenség tudatosításával és az erre a célra kidolgozott speciális, a diákokat-tanárokat-szülőket egyaránt megcélzó programokkal lehet eredményesen felvenni. Még inkább szükség van olyan pozitív, közösségépítő programokra az iskolákban, amelyek a gyerekek közötti barátság, a kreatív együttműködést segítik elő. ■

ÉLETVÉDELEM

Egy közülünk

Frivaldszky Edit

Együtt az Életért Közhasznú Egyesület

Európaszerte útjára indult az Egy Közülünk Európai Polgári Kezdeményezés, amely nem kevesebbet tűzött a zászlajára, mint hogy az EU tartsa tiszteletben, hogy az emberi élet a fogantatással kezdődik. Egy új közösségi jogintézményt kihasználva európai életvédő mozgalmak sok millió aláírás összegyűjtésére szövetkeztek annak érdekében, hogy az Európai Bizottság jogszabálytervezetet készítsen arra vonatkozóan, hogy uniós pénzekből ne finanszírozzák az embriók elpusztításával járó kutatásokat. A jogszabálytervezetet az Európai Parlament is köteles megtárgyalni.

A jogi következményeken túl, vagy talán ezek előtt az egész akció eredményeként sok-sok emberhez eljut az üzenet, hogy a magzat is ember: él, dobog a szíve, fájdalmat érez és mosolyog, mint bárki közülünk. Ráadásul az egyik leggyengébb, legkisebb közülünk, akire különös gyengédséggel kell vigyáznunk.

Mindannyian tapasztaljuk, hogy a halál kultúrája milyen erővel tör előre társadalmunkban. Most itt egy jó lehetőség, egy konkrét jogi eszköz, amelyen keresztül a széles közvélemény előtt beszélhetünk az élet kultúrájának értékeiről. Ezt természetesen nemcsak az uniós intézményekben vagy a televízió képernyőjén tehetjük meg, hanem a buszra várva vagy a munkahelyünkön is.

Amennyiben a kontinens országaiban Anyák Napjáig összegyűjtünk legalább egymillió aláírást, akkor egy hététnemzetközi szervezőbizottságban lehetőségünk lesz a legfelsőbb uniós intézmények előtt beszélni a javaslatokról. Persze az EU is másképp tárgyalna velünk, ha húszmillióan csatlakoznának a kezdeményezéshez...

A történelmi vállalkozás jelentőségét felismerve már számos civil szervezet, egyházi vezető, közéleti szereplő jelezte támogatását.

A kezdeményezést XVI. Benedek pápa a következő szavakkal méltatta: „Elindítottátok az Egy közülünk kezdeményezést, hogy kiálljatok minden ember méltósága és joga mellett a fogantatástól kezdve: bátorítalak és buzdítalak benneteket, hogy tanúi és építői legyetek az élet kultúrájának.”

További információ: www.egykozulunk.hu ■

Fotó: Giuseppe DiStefano / CN

A Margitsziget zajterképe. Felelősek vagyunk egymásért.

Az iskolákban tapasztalható erőszak, zaklatás és kirekesztés súlyos probléma világszerte.

Az élethez való jog mindenkit megillet.

Ha a szerelem kerül elő témaként, sok esetben vagy az óvó, féltő tiltás vagy a szinte korlátlannak tűnő lehetőségek felől közelítünk. Utána akartunk járni, lehetséges-e fiatalos hangot megütve, tartalmasan beszélni a szerelemről, ezért két fiatal jegyespárt hívtunk az Új Város szerkesztőségébe. Márti és Bence, Regi és Tomi történeteik alapján egy új típusú szerelem körvonalazódik előttünk, melyben a vonzalomnak, a kreativitásnak, az ötletességnek és Istennek egyaránt helye van.

SZERELEM A MAGASBAN

VALENTIN-NAP KÖRNYÉKÉN,
SZENVEDÉLLEL ÉS KREATÍVAN,
ISTENT VÁLASZTVA

Fotó: Papp Csabór

Márti és Bence eredetiségre törekvő, boldog pár. Ez világosan látszik azokból a képekből, melyek róluk készülnek, és érezhető abból is, amiket magukról mondanak. „Én esküvőket fotózok, Márti pedig mentőtiszt hallgató – kezdi Bence. – Két, egymástól különbözőnek mondható történet, mégis passzolnak egymáshoz.” „Mert ki tudjuk egészíteni egymást a hivatásunkban. Ezt egy *feedback*nek érezzük a Jóisten részéről – veszi át a szót Márti. – Remekül működött például a nyáron, hogy amíg Bence sokat dolgozott Budapesten, addig én barátlátogató, testvérekkel találkozos programokat iktattam be. Tudtam, hogy sok a feladata és kifejezetten szeretjük is volna, hogy minden a normális ütemben haladjon az életünkben. Aztán most, hogy ezekben a hónapokban én csinálok bolondot magamból gyakorlatok, mentőállomáson tevékenykedés és vizsgák szempontjából, ő hagy teljesen szabadon. Például Szegeden tanultam, nagyon el voltam kesered-

Márti és Bence: „Mindketten szeretjük a normális extrémistát.” Balra: Útban a Grossglockner felé 2012 nyarán.

ve valami miatt, beszélünk telefonon, őszintén elmondtam neki, hogy érzem magam, aztán öt óra múlva felhívott, hogy küldött egy meglepetést, a bejárati ajtóban átadja a postás. Persze, hogy ő volt. Segített a tanulásban, kikérdezte az anyagot. Ez az igazi szenvedély, a szeretet kreativitása. A megismerkedésünk is eszembe jut. Kilenc éve Kétybodonban nyaraltunk, több család együtt. Valamelyik éjjel hosszan beszélgettünk a barátnőmmel, és hajnali három óra körül arra lettünk figyelmesek, hogy Bence biciklivel arra teker felénk. Nagyon elcsodálkoztunk, ő pedig azt mondta, unatkozott és elhatározta, hogy elmegy biciklizni egyet. Ez nekem nagyon tetszett és el is könyveltem magamban, hogy ez egy beleváló, rendes gyerek.”

„Mind a ketten szeretjük a normális extrémistát. Bizonyos szempontból az élet csak úgy magában unalmas lenne nekünk – folytatja Bence. – Egy kapcsolatban rendkívül fontos a szenvedély, amit többféleképpen lehet megvalósítani. Egyrészt a legtriviálisabb levezetődései formában, a szexualitásban, és akkor azzal be is zárulna egy kör. Mi nem ezt választjuk, hiszen meg lehet élni a szeretet kreativitását használva, ahol az adja a dolog erejét, hogy olyan helyzetekben ismeritek meg egymást a pároddal, amikben normál esetben nem.”

Reginek és Tominak nyáron lesz az esküvője. Mindketten pszichológusok, és nem áll távol tőlük, hogy beszéljenek a kapcsolatukat érintő kérdésekről. „Egy lelki gyakorlaton voltunk és akkoriban bennem két ségek merültek fel azzal kapcsolatban, hogy tényleg Tomi-e az ’igazi’ – kezdi Regi. – Benne volt egy bizonyosság, hogy minket egymásnak teremtettek és együtt vagyunk jók. Emiatt nem is tudott engem szabadon hagyni ebben a kérdésben.”

Foto: Fekete Csaba

Regi és Tomi : „Akkor találok igazán vonzónak a másikat, amikor Isten szeretetében vagyunk.”

„Bennem fel sem merült annak lehetősége – folytatja Tomi –, hogy ne együtt haladnánk tovább és nehéz volt elfogadni, hogy Regiben felvetődött ez. Volt egy pillanat, amikor ketten elmentünk a kápolnába és ezt a nehézséget 'átadtuk' Istennek, jobban bevonva Őt közös történetünkbe. Akkor éreztem azt a szabadságot, hogy 'el tudom engedni' Regit. Isten szeretetére került a hangsúly kettőnk között, kevésbé arra, hogy én szeretve érezzem magam.” Regiék egy másik aspektusról is beszámolnak. Ott a kápolnában, abban a helyzetben találták egymást a leginkább szépnek. „Akkor találok igazán vonzónak a másikat, amikor Isten szeretetében vagyunk. Fontos, hogy ne birtokolni akarjam a páromat. Én akkor megéreztem, hogy Tomi Istent tudja választani, Őt szeretni a kapcsolatunkon keresztül.”

az udvarra a zenelejátszót és táncoltunk a sötétben. Aztán a tetőn folytattuk – lapos tető van náluk –, és a csillagokat nézve zártuk az estét.” „Egyik első konfliktuskezelési módszerünk is eszembe jut – folytatja Tomi. – Tél volt és havazott. Beszélgetés közben összekülönböztünk valamin, és elkezdtük egymást dobálni hógolyóval, miközben soroltuk a sérelmeinket... majd üldöztük egymást és szaladgáltunk mindenfelé. Vidám és felszabadító volt ilyen módon kimondani az érzéseinket, és közben nem megbántottuk, hanem befogadtuk a másikat. Manapság a vallásos, hívő párokról az jut az emberek eszébe, hogy inkább barátok, mint szerelmesek, hogy mindent nagyon komolyan vesznek és egyáltalán nem lazák. Holott a párod megismerése zajlik minden apró és új helyzetben. Egyre jobban észreveszed, hogy mit tudsz neki

nyújtani, hogyan tudod szerelmedet, szenvedélyedet kifejezni iránta. Ezzel kapcsolatban több pozitív visszajelzést kaptam azoktól, akik láttak minket, és akik először komplett idiótának néztek, hogy mi törekszünk a kapcsolatunk ilyenfajta tisztaságára.” „Azt hiszem, mindannyian találkozzunk azzal, amit sokan hirdetnek, hogy a szenvedély egyenes ágon elvezet a szexualitáshoz. Nem igaz. Sokkal többet jelent annál” – zárja a gondolatmenetet Márti.

Nem tagadva a szeretetből vállalt lemondásokat, az az ember érzése, hogy ezek a fiatalok nem lemondásokra alapoznak, hanem egymást szeretve egyre inkább önmaguk benső lényegét fedezik fel. Akár félreérthető is lehet arról beszélni, hogy a párod hatására más ember leszel, mert itt tulajdonképpen arról van szó, hogy egyre jobban önmagad vagy. Regi egy példával erősíti meg ezt: „Ha együtt kezdjük csinálni azokat a dolgokat, melyeket a másik szeret, akkor abban én is kiteljesedhetek. Nálunk ez a tánc volt. Nekem nem volt annyira fontos, de amikor együtt kezdtük el csinálni, akkor rájöttem, hogy ez is bennem van.”

A beszélgetés végén az álmok és a célok kerülnek elő. Bence frappáns végszót kanyarít. „Nem akarunk változást a világ felé való nyitottságunkban házasként sem. Ehhez kapcsolódik, hogy Mártival szeretnénk majd egy bárt a házunk aljában, ahol vendégül láthatjuk a barátainkat. Persze vannak földi álmaink, vágyaink, de alapvetően azt szeretnénk, hogy Isten szeretetében maradv tudjunk boldogok lenni.” ■

Az új evangelizáció ötödik jellegzetessége

Fotó: Búgva Ferenc

A világi hívők küldetése

Az új evangelizáció, mely nemcsak minden egyes emberhez szól, hanem egész népcsoportokhoz is, arra hivatott, hogy érett egyházi közösségeket hozzon létre” – mondja boldog II. János Pál, és ez az új evangelizáció ötödik jellegzetessége. Érett egyházi közösségek létrehozása. Azt hiszem, általában éppen ezt a célt érjük el a mozgalmakkal és a mi mozgalmunkkal is, mert nem annyira arra törekszünk, hogy például csak gyermekkorban evangelizáljunk és nem csak néha végzünk egy-egy missziót. A mozgalmak sajátossága a folyamatos evangelizáció, és ez valóban reménnyel tölt el az érett keresztény közösségek kialakítását illetően. Boldog II. János Pál pápa a *Christifideles laici* kezdetű apostoli buzdításában azt hangsúlyozza, hogy különösen a „világi hívőknek megvan a maguk része az ilyen egyházi közösségek létrehozásában, nem csupán az emberi élet területein történő pótolhatatlan tanúságtételük által.” A világi hívőknek be kell lépnie a politikába, a világi hívőknek Krisztust kell vinnie a gazdasági, a tudományos, a kulturális életbe, a művészetbe, stb., „de igazi missziós tevékenységgel is”. Valójában Mozgalmunkban is kétféle feladatuk van a laikusoknak. Vannak, akik az evangéliumot a tömegmozgalmakon keresztül adják hírül, mások pedig a „kiáradásokon” keresztül. Ezt a kifejezést Aranyszájú Szent Jánostól vettük át, hogy bemutassuk az evangéliumi bölcsességet, mely kiárad a különböző emberi területekre: a politikára, a társadalmi, gazdasági, művészeti, kulturális életre, stb.

Hasonló módon élnek a többi mozgalmak is, és bizonyos egyházmegyék pasztorális terveiben is jelen vannak ezek a gondolatok.

„Nem lehet evangelizálni, ha először nem evangelizáljuk önmagunkat, ha mi magunk nem vagyunk személyesen az evangelizáció tárgya” – mondja a pápa – és ezt tekintjük az új evangelizáció hatodik pontjának. Majd így folytatja: „Csak az tud igazi metanoiát, megtérést okozni az egyének, a saját környezetük, a nemzet és a világ szívében és elméjében, akit átalakított a krisztusi szeretet evangéliumból merített törvénye.”

Kezdetől fogva megéltük az evangélium ígétit és igyekeztünk újraevangelizálni magunkat anélkül, hogy a többiek evangelizálására gondoltunk volna. De aztán a többiek is

követtek minket, olyannyira, hogy most már minden hónapban hárommillió példányban küldjük szét a világon az élet ígétjét 91 nyelven és nyelvjáráson, mert mindenki szeretné megkapni. Elküldjük az élet ígétjét, és az emberek ragaszkodnak hozzá, élnek és evangelizálódnak a gondolkodásmódjuk, a szeretetük, az akaratuk.

Fordította: Fekete Mária

Forrás: CN 2008. szeptember

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

„Testvértől testvérig egyre intenzívebb lett a kapcsolat, mert megpróbáltunk mindannyian a lehető legjobban tájékozódni arról, hogy mi történik világszerte – írta Chiara Lubich. És ami még közelebb hozott bennünket egymáshoz, hogy megosztottuk a fájdalmakat is; a fájdalmak által Jézus növekedett mindannyiunkban: mindenki egyért, egy mindenkiért.”

Természetesen, a kereszténységet nem lehet egy kis alamizsnával vagy egy kis szájalommal le tudni. Mi a szeretet mértéke? A kereszténység azt kéri, hogy „váljunk eggyé” minden felebaráttal, aki mellénk kerül, annak tudatában – írja Chiara –, hogy: *Képtelenség behatolni testvérünk lelkébe, hogy átérezzük helyzetét, megértsük őt és osztozunk fájdalmában, ha lelkünk tele van aggodalommal, itélettel, saját véleményünkkel, vagy bármi mással. Az 'eggyé válás' üres lelket kíván, lélekben szegénynek kell lennünk. Csak így valósulhat meg az egység.*

Az „eggyé válás” azt jelenti, hogy teljes mértékben szeretünk; eggyé válni azt jelenti, hogy annyira szeretjük a másikat, hogy ő ebből megérti, mi a szeretet, és ő is szeretni akar.

Azt jelenti, hogy „le tudunk ereszkedni mindenkivel, hogy fel tudjunk emelkedni mindenkivel”, ahogy ezt különösen jól kifejezi egy ismert kép, melyet Chiara a '49-es Mennyország egyik írásában használ. Így ír: *Láttam az út szélén egy kotlóst a kiscsibéivel, ahogy az út mentén, egy fal mellett a lejtőn lefelé haladtak a szántóföld felé. Az egyik kiscsibe lecsúszott az útról. A kotlós pedig, ahelyett, hogy visszahívta volna, leereszkedett az összes többivel együtt, hogy eggyé váljon azzal, aki eltévedt. (...) Megtanultam – írja Chiara - hogy le kell ereszkednünk a többiek szintjére, az egység kedvéért (ahogy az Ige is testté lett): le kell ereszkednünk mindenkivel, hogy felemelkedjünk mindenkivel...*

Chiara ezzel a tiszta, mindent átfogó, egyetemes látásmóddal, ezzel a nagylelkűséggel arra hív bennünket, hogy öleljük át az egész mai emberiséget, és ne csak az élőket szeressük, hanem azokat is, akik már nincsenek köztünk a földön.

Ezt írja a '49-es Mennyországban:

Érzem, hogy bennem él a világ minden teremtménye, a szentek egész közössége. Valóságosan: mert az énem az emberiség, mindenkit beleértve, aki volt, van és lesz. Ezt a valóságot érzem és élem: mert lelkemben érzem az Ég örömet és az emberiség szenvedését, amely egyetlen nagy elhagyott Jézus. És teljesen meg akarom élni ezt az elhagyott Jézust. Chiara Isten szeretetének kézzelfogható jele akart lenni a világban, szeretetté emésztve elsősorban a szakadásokat, az egység mindennemű hiányát, amely gyötörte és gyöttri az emberiséget. Tudjuk, hogy az elhagyott Jézust látta és ölelte át minden emberben: számára ő volt *a néma, a süket, a vak, az éhező, a megfáradt, a kétségbeesett, az elárult, az elbukott, az ijedt, a szomjazó, a félszeg, a megzavarodott...* Átölelte Őt az Egyház és a társadalom legfájdalmasabb szakadásaiban is. És bennünket, a Mozgalom tagjait is mindig arra buzdított, hogy szeressük az egész emberiséget, és *(ott, ahol találkozunk vele) vezessük a 'legyenek mindnyájan egy' felé.* Ezt a feladatot bízta ránk most is: hogy továbbra is Isten karjai legyünk a világban, szeretettel oldjunk föl minden magányt, és közreműködjünk Jézus végrendeletének megvalósításában itt a földön.

A felebarát iránti szeretet az út az egységhez

Fotó: Michèle Zanuzchi

Ezt írja szintén '49-ben: *Add nekem az összes magányost. Megéreztem szívemben, micsoda szenvedés szorongatja a tiedet mindazért az elhagyatottságért, amelybe az egész világ elmerül. (...) Add meg nekem, Istenem, hogy Szereteted, Szeretet léted fogható szentsége legyek a világban: legyek a Te karod, amely magához öleli és szeretetével föloldja a világ minden magányját.*

Chiara a Mozgalom kezdeti lépéseit felidézve sokszor határozottan hangsúlyozta, hogy a felebaráti szeretet kezdettől fogva annyira fontos volt, hogy éveken át még az éltszentségre sem gondoltak: attól tartottak, ugyanis, hogy túlzottan önmagukra fognak figyelni, és túlzottan ragaszkodnak majd személyes tökéletesedésükhöz. *Azt azonban kimondottan éreztük – hangsúlyozza –, hogy Isten a felebarát iránti szeretetet és az egységet kéri tőlünk. És ebben áll a karizmánk.*

Csak később fedezték fel, hogy *mi úgy szentelődünk meg, ha a többieket is erre a célra vezetjük.*

Chiara nem elméletet tanított nekünk, hanem az életet adta át.

Ha a történetét nézzük, látjuk, hogy rendkívül személyes szeretettel szeretett minden felebarátot. Ő maga

így emlékszik vissza:

A testvéreink felé fordultunk először Trentóban, aztán egész Olaszországban, majd Európában és az egész világon. Testvértől testvérig egy óriási háló terjedt ki a földön, átfogva minden hivatást, életkort és társadalmi réteget.

Majd így folytatja: *1960 táján Isten műve által nem csak a katolikus testvéreket, hanem más egyházakhoz és felekezethez tartozó keresztényeket is megismertünk.*

1976 óta pedig közvetlenül is kapcsolatba kerültünk más vallású testvérekkel, illetve általánosabban olyan testvérekkel, akik nem ismerik Jézust. Ahelyett, hogy megtorpanjunk volna ez előtt a nehezebbnek tűnő feladat előtt, Isten kegyelme arra ösztönözt bennünket, hogy odaadással és lelkesedéssel igyekezzünk szeretni az emberiségnek ezt a jelentős részét.

Megszületett és elterjedt a Mú földrajzi tekintetben és szerkezetében. A testvér iránti szeretetből születtek a széleskörű mozgalmak; a testvér iránti szeretetből született az öt dialógus, a testvér iránti szeretetből születnek a kiadások. (...) ■

Fordította: Fekete Mária

Hit és élet összhangja

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” (1Jn 3,14)

János az általa alapított keresztény közösségeknek írta e szavakat, amikor súlyos nehézségekkel kellett szembenézniük. Kezdték ugyanis elharapódzni a hitet és erkölcsöt érintő eretnységek és hamis tanok, sőt a keresztényeknek az evangélium szellemére érzéketlen és ellenséges pogány környezetben kellett élniük.

Az apostol segíteni akar övéinek, ezért radikális megoldást ajánl: szeressék testvéreiket, éljék a szeretet parancsát, amelyet kezdettől fogva kaptak, és amely szerinte az összes parancsolatot magába foglalja.

Ha így tesznek, akkor megismerik majd az „életet”, egyre inkább megnyílik előttük az Istennel való egyesülés útja, meg fogják tapasztalni, hogy szeretet az Isten. Ha szert tesznek erre a tapasztalatra, ez megerősíti őket hitükben, és ellen tudnak állni minden támadásnak, a válságos időkben különösen is.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

„Tudjuk...” Az apostol itt olyan ismeretre utal, amely a tapasztalatból származik. Mintha ezt mondaná: kipróbáltuk, a bőrünkön éreztük. Ezt tapasztalták meg az általa evangelizált keresztények megtérésük kezdetén: tettekre váltva Isten parancsolatait, különösen a testvér iránti szeretet parancsát, Isten életébe léphetünk be.

Vajon a mai keresztények ismerik ezt a tapasztalatot? Azt bizonyára tudják, hogy az Úr parancsolatai a gyakorlatra irányulnak. Jézus többször is visszatér arra, hogy nem elég hallgatni, hanem tettekre is kell váltani Isten igéjét (vö. Mt 5,19; 7,21; 7,26). Van azonban valami, amire legtöbbször nem figyelnek fel – vagy azért, mert nem tudnak róla, vagy mert pusztán elméleti ismereteik vannak és nincs róla tapasztalatuk. A keresztény életnek épp arról a csodálatos vonásáról van szó, amit az apostol itt aláhúz: amikor éljük a szeretet parancsát, Isten birtokba vesz minket, és ennek összetéveszthetetlen jele az az élet, az a béke, az az öröm, amelyet már itt a földön megízlelt velünk. Ilyenkor minden megvilágosodik, minden összhangba rendeződik: nincs szakadék a hit és az élet között. A hit olyan erővé válik, amely átjárja és összekapcsolja egymással minden cselekedetünket.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Ez az életige arra tanít, hogy a felebaráti szeretet az a nagyszerű út, amely Istenhez visz bennünket. Mivel mindannyian az ő gyermekei vagyunk, az a legfontosabb számára, hogy szeressük felebarátainkat. Nem okozhatunk annál nagyobb örömet neki, mint hogy szeretjük testvéreinket.

A testvéri szeretet egyesít Istennel, ezért a belső fény kimeríthetetlen forrása; az élet, a lelki termékenység, a folytonos megújulás kútfeje. Megakadályozza, hogy

A hit átjárja és összekapcsolja minden cselekedetünket

Illusztráció: Valerio Spinelli/CN

Isten népében tályogok, elmeszesedések, pangások keletkezzenek, egyszóval átvizs „a halálból az életre”. Ha viszont hiányzik a szeretet, akkor minden elsorvad és meghal. Ebből érthető, hogy miért tapasztalunk beteg tüneteket a mai világban: a lelkesedés és az ideálok hiányát, a középszerűséget, az unottságot, vágyat a mekkülésre a társadalomból, az értékek kiüresedését stb.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Az apostol itt elsősorban azokról a testvéreinkről beszél, akikkel egy közösségbe tartozunk. Ha igaz, hogy minden embert szeretnünk kell, akkor legalább annyira igaz az is, hogy azokkal kell kezdenünk, akik velünk élnek, hogy ez a szeretet később átterjedjen az egész emberiségre. Elsősorban tehát családtagjainkra, munkatársainkra, egyházközségünk, vallási közösségünk tagjaira kell gondolnunk. A testvéri szeretet nem lenne rendezett és hiteles, ha nem innen indulna ki. Bárhol találkozunk is, arra vagyunk hivatva, hogy Isten gyermekeinek családját építsük.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Ez az életige végtelen távlatokat nyit előttünk. A keresztény szeretet isteni kalandjára sarkall, amelynek fel sem tudjuk mérni a következményeit. Mindenekelőtt arra figyelmeztet, hogy egy olyan világban, mint a miénk, ahol az erősebb és a ravaszabb törvénye érvényesül, ahol előnyt élvez a felelőtlenesség, ahol néha úgy tűnik, hogy mindent megbénít az anyagiasság és az önzés, nekünk a testvéri szeretetet kell megvalósítanunk. Ez lesz a gyógyító orvosság. Amikor ugyanis a szeretet parancsát éljük, ebből nemcsak mi merítünk erőt, hanem egész környezetünkre hatással van; kisugárzik és tovaterjed, mint az isteni melegség hulláma, behatol a kapcsolatokba embertől emberig, csoporttól csoportig, és lassan-lassan megváltoztatja a társadalmat.

Határozzuk el magunkat! Mindenkinnek, mindig van olyan felebarátja, akit Jézus nevében szerethet. Legyünk hűek ehhez a szeretethez, és segítsünk másokat is ebben! Így igazán megismerjük, hogy mit jelent Istennel egyesülni. Hitünk újraéled, a kételyek eltűnnek és megszűnik az egyhangúság. Életünk teljes lesz, egészen teljes. ■

Megjelent: Az Élet Igéje, 1985. május

Szimpatikus káosz, jövés-ménés, kicsik és nagyok köszöntik egymást, közben néhányan a hangosítással bajlódnak és előkészítik a power-pointos prezentációt. Lassan kialakul az osztályok szerinti rendeződés és már látszik, hogy valami „komoly” dolog következik.

A Néri Szent Fülöp Általános Iskola tornatermében minden héten van egy reggeli közös kezdés, egy „lelki” negyedóra. A program megszervezését a hitoktatók vállalják és vezénylik le, általában egy evangéliumi rész felolvasásával. A mostani alkalom kissé rendhagyó módon zajlik, mert a diákok készültek fel, ők a főszereplők, persze az egyik tanár, Dohány Edit segítségével. Ő mesél az előzményekről: „Egy történet kapcsán beszélgetünk a szeretetről, megpróbáltuk a 6.b-sekkel összegyűjteni a szeretet jellegzetességeit. A legfontosabb hatot egy kartonkocka lapjaira írtuk,

FIATALOK? HISZEK BENNÜK

EGY ISKOLA LELKES TANÁRA ÉS
SOK DIÁK, AKIK CSATLAKOZNAK
A KEZDEMÉNYEZÉSHEZ:
MEGPRÓBÁLJÁK A
HÉTKÖZNAPOKBAN TETTEKRE
VÁLTANI A SZERETET PARANCSÁT.
DE HOGYAN?

és rajzokat készítettünk mellé. Utána hétről hétre dobtunk a kockával. Gyűltek a tapasztalatok, a gyerekek lelkesek voltak, figyelmeztettek, hogy ne felejtsünk el újra dobni, és a nagy közös iskolai együttlétre ennek alapján készültünk fel. Megbeszéltük, hogy ki és mit mondana el szívesen az egész iskola előtt.”

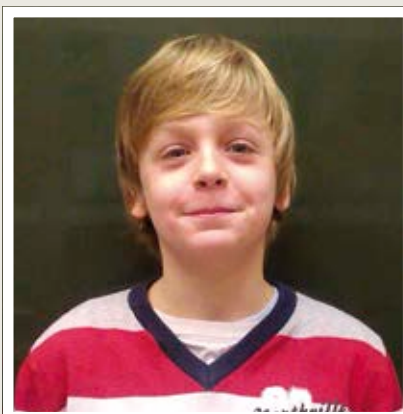
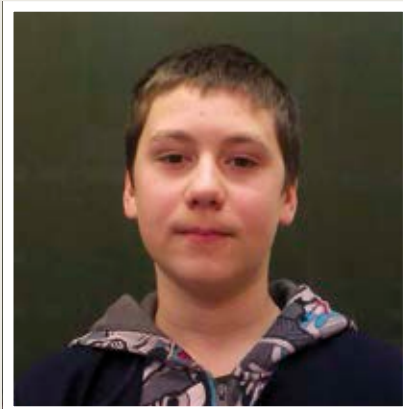
A szeretet számtalan arca közül hatot emelnek ki ezek a gyerekek, azt, hogy a szeretet kezdeményező, megbocsátó, együtt érző, tettekben megnyilvánuló, viszonzó, nem személyválogató, de ebben benne van a szeretet egyetemessége, vagyis a részben az egész, a mindenség.

A gyerekek saját életükről beszélnek a többieknek: „Ha mérges vagy valakire, jobb minél előbb kibékülni és megbocsátani. Ez a legnehezebb. Jóban lenni valakivel csak úgy lehet, ha megbocsátó vagyok. Nem jó dolog hosszú ideig haragban lenni, ezért szeretek gyorsan kibékülni.” – kezdi Bende. Ez nem kevés, hiszen a megbocsátás az egyik legnehezebb műfaj bármelyik korosztályhoz tartozol.

Zoli ezt meséli: „Fontos, hogy ha egy embernek bánata van, akkor ne nevéssük ki, hanem inkább próbáljuk megvizsgálni. Amikor anyának nem sikerült megsütni egy sütit, akkor megvizsgáltam.”

A kamaszok gyakran kisarkítva látják társaikat, az egyik „tök jó arc”, a másik „gyökér”... Dani erről így nyilatkozik: „Volt egyszer egy kínai kézilabdás társam, akit először nagyon utáltunk, de később jó volt vele beszélgetni. Minél többet beszélgettünk, annál jobb barátok lettünk. Amikor később elment közülünk, rossz érzésem volt, mert ő volt a legjobb barátom.”

Gyakran a családban nehezebb tettekre váltani mindazt, amiről hallunk és elméleti szinten már elég jól tudjuk a „leckét”. Dóri története kisebb testvérével: „Amikor tesóm még kicsi volt, mindig rajzolt nekem valamit, de én nem tudtam, hogy viszonzom a szeretetét, így hát vettem neki egy csokit. Azon a héten legalább tíz rajzot készített nekem, hogy vegyek neki még csokit.”

Kitti: Veszekedés helyett javaslatot teszek

Zoli: Vizsgálok és látom a megoldást

Noémi: Ellenszenvesnek tűnik, de igazából barátságos

Bende: Nem jó a harag, gyorsan kibékülök

Dóri: Az adással teremtek valamit

Dani: A kínai is ember, sőt barátom is lehet

Az iskolai élet is hordoz feszültséget, minden közösségben van vita, egyet nem értés. Kitti így emlékszik vissza: „Tavaly év elején az osztályban sokat veszekedtünk a lányokkal. Engem ez nagyon bántott és elhatároztam, hogy én kezdeményezem a kibékülést.”

Az előítéletekkel nemcsak a felnőttek küzdenek, minden korosztály feladata, hogy előbb vagy utóbb legyőzze. Noéminak sikerült. „Volt egy lány, aki először nagyon ellenszenvesnek tűnt, de aztán jobban megismertem, és rájöttem, hogy igazából nagyon barátságos.”

A tornateremben lévő tizenhat osztály egy-egy tanulója dob a dobókockával, hűz egyet a felkínált hat lapból, amelyeket Kitti előre megrajzolt. Minden osztály lehetőséget kap, hogy a 6.b-sekhez hasonlóan a következő alkalomig ezek alapján törekedjenek a tettekben kifejeződő szeretet megélésére.

Felmerül a kérdés, miben rejlik ennek a negyedórának az újdonsága? Dohány Edit, aki a hittan mellett kémiát és matematikát is tanít, így magyarázza: „Az egyik újdonság számomra

élnék, én pedig ennek alapján megkérdeztem tőlük, hogy szerintük mi is az igazi szeretet. És ők maguk fogalmazták meg ezeket a szavakat, amiről az egész iskola előtt meséltek. Ez nem semmi, vállalták, mert nyugodtan vissza is léphettek volna, hogy égő négyszáz társuk elé kiállni, ezzel szemben egyszerűen tolongtak, hogy ki legyen az a tizenkét gyerek, aki „szerepelni” fog.

A másik újdonság az volt, hogy a gyerekek adtak át valamit a többi gyerekeknek és nem egy tanár osztotta az ésszt. Én csak egy baba voltam. Segítettem élettapasztalatuk elmondását, ami egy utánozható dolog, mert társaik erre fognak figyelni és nem arra a magasröptű előadásra, amit tőlem hallanak. A klasszikus pedagógia tudást ad át, de nem gondol arra, hogy a gyerek is tud adni a tanárnak, ha nem is tudást, de élettapasztalatot és tisztaságot. Ezenfelül társainak is ajándékoz.” ■

Fotó: Szegedi Mátyas

az előkészületben volt, abban, hogy együtt gondoltunk át minden részletet a gyerekekkel. Nem én adtam a szájukba a szavakat, nem én fogalmaztam meg, mit mondjanak, hanem valamit összeszedtünk az életükből. A gyerekek meséltek arról, hogy mit

TANÁROK - DIÁKOK

Dohány Edit

Én is tanulok tőlük

Minden nehézség ellenére hiszek a gyerekekben, a fiatalokban. Például az a kislány segített a legtöbbit, aki elég zűrös helyzetben él. Lelkesen vállalta, hogy megrajzolja a dobókocka oldalait, hogy aztán ezzel a többi osztály is tudjon húzni.

A szakmaiság a pedagógiámban, valamint a személyes kapcsolatomban Istennel nem két külön dolog, hanem egységet alkot bennem. Azzal nevelek, aki vagyok. Sokat változom én magam is azáltal, amit tanulok a gyerekektől, és úgy tapasztalom, hogy a közösségi életet, az életszentségre való törekvést

csak így lehet megélni. Az idő múlásával persze sok csalódás is ért, de a személyes lelki fejlődésemben a nyíltszívű, tiszta tanítványaim valódi társak számomra.

Minden gyerekkel egyesével, személyesen próbálok kapcsolatba kerülni, nem egy masszát jelentenek számomra, hanem egyéniségek csoportját. Észre kellennem, hogy éppen mit él át egy-egy tanítványom. Ez a szépsége és a felelőssége is ennek a hivatásnak.

Fontos kérdés az, hogy hagytam-e nyomot a gyerekekben, nemcsak azzal, hogy megtanulták-e a Pitagorasz tételt, hanem azáltal, aki vagyok, és amilyen kapcsolat épült közöttünk azalatt, amíg együtt tanultunk. Vajon felismerte-e a tanítványom azt, aki az én életem alapja: Istent. Ha nem önmagamot, hanem a Szeretet nyomait hagyom bennük, akkor volt miért dolgoznom.

A másik gondja az én gondom

Szakadt ruhás, hétrét görnyedt anyóka araszolt a járdán, kezében a hajléktalanok „egyen-szatyrával”. Megálltam mellette, felajánlottam, hogy hazaviszem. Csodálkozva nézett rám. „Még soha nem vett fel senki” -mondta. Besegítettem a kocsiba. Egy rogyant kulipintyónál állított meg. S míg elnyelte az ajtó mögötti sötétség, folyamatosan szabadkozott, hogy nem hív be. Ezerráncú arcát lelkemben ma is őrzöm és hálálkodó szavai újtajmon elkísérnek.

Ötgyerekes nagycsalád. Heten egy szűk panellakásba zárva. Az apa, hol itt, hol ott alszik a földön, nincs ágya, mert nem férne el. Nem panaszkodnak, hősiesen viselik sorsukat. Már régóta imádkozom értük, hogy megoldódjék kilátástalan problémájuk.

Egyedülálló néni, közel a százhoz, egy szűk szobába zárva. „Oszlop” lábai már rég elfelejtették a járást, szemeit a hályog szürke homállyal fedte. Ételét hozták, ruháit elvitték kimosni, időnként megfürdették segítői. Aztán már indultak is, hisz oly sok a hely, ahová menniük kell. Évekig jártam a nénihez hetente egy-két órára, magányát jó szóval oldani.

Sokat beszélgettünk, többnyire a túlvilágról. Most már „odafönt” az angyalokkal társalog.

Csöngettek. Ismerős házaspár állt a kapuban. „Erre jártunk. Ha gondoljátok, néhány percre beugrunk.” „Persze, gyertek” –invitáltuk őket. Elbeszélgettünk, csupa semmiségekről, mégis olyan jó volt. Lám, milyen kevés kell, hogy az emberek boldogok legyenek –futott át rajtam. Egy baráti látogatás, derűs együttlét, egy ránk figyelő tekintet, egy jóleső nevetés...

Barátaink házat szeretnének venni. Meghallom. Nézem a hirdetések, a falragaszokat. Olyan hévvel, olyan kitartóan keresem, mintha magamnak nézném. Aztán Jézusra bízom a dolgot. Nála nincs jobb lakáskereső.

Huszonhárom éve otthonához kötött, béna, tériszonyos ember. Több mint egy évtizede látogatom, hétről-hétre péntekenként. Az áldozás után jókat beszélgetünk. Elméje tiszta, szavai szépen csengők. „Betegségemet az Úr adta, Ő is veszi majd el. Legyen áldott az Úr neve” –szokta mondani. Lelki szemeim előtt látom, ahogy a tér és idő fogságából kiszabadulva, madárként szárnyal.

Illusztráció: Valéria Spinnelli/CN

Közel százesztendő öregúr. Valaha orvosként praktizált. Ma egy székkel is beéri, ahová családtagjai ültetik. Már „ezer éve” nem hall. Társa a csend, barátai a panorámás ablakán át beköszönő fák, bokrok, madarak. Ha felkeresem, a hála és a köszönet szavai törnek fel belőle.

Úgy negyvenéves, izomsorvadásos asszony. Huszonnégy órás ellátásra szorul. Beszéde alig érthető. Két gyermekét a nagyszülők nevelik, a legkisebb, még alig iskolás fiúcska vele él. Látogatásaimkor a keresztre feszített Krisztussal találkozom benne. Az arcán ülő „mégis” mosoly valami mély titkot sejtet.

Kín szántotta vonásai kismultak, arca mosolyra gyúlt.

Ragyogó szemekkel nézett előre, valahová túl a szobán. Valószínűleg az Urat látta, Ő jött el érte. Aztán lehajtott fejét és kilehelte lelkét. A rákbeteg végstádiumos férfit volt, hogy éjszaka vittem a kórházba. Feleségét halála előtt rám bízta, mert gyermekük nem született. Urnasírájához az asszonyt időről-időre elviszem.

A bácsi elmúlt kilencven. Felesége nyolcvanas éveit derekán jár. A férfi megjárta a gulágot, és túlélte egy súlyos agyműtétet. Az asszony négy infarktuson és tizenhárom operáción nézett szembe a halállal. Mindezekkel együtt vidám, jó kedélyű emberek. Látogatásaimkor egy kicsit elviszem hozzájuk a világot. Cserébe régmúlt idők megszépült történeteit hallgatom. ■

**A JÓ HÍREKET
NEM TÖRVÉNYEKBEN
SZABÁLYOZZÁK**

Rossz hír vagy jó hír?

Tudjuk jól, mennyivel könnyebb valamit megtiltani, mint szembenézni a kellemetlen valósággal. Úgy tűnik, hogy a „Putyin 3” verziójú Oroszországban a sajtócenzúra, mely eddig is létezett, most egészen kafkai, sőt hamleti színeket ölt. Egy új törvénytervezet ugyanis előírja, hogy „a népesség pszichés egészsége védelmében” határt kell szabni a rossz híreknek. Az Igazságos Oroszország nevű ellenzéki párt beadványa – melyet a kormánypárt, az Egységes Oroszország is magáévá tett – a korlátot is meghatározza számszerűsítve: „Három rossz hír hét jó hír mellett.” Ez ugye harminc százalék olyan hírt jelent, amely zavarja a békét és a társadalmi együttélést, hetven százalékban pedig olyan hírt, amely az együttélés javulásáról számol be. Önmagában az ötlet nem is rossz: a jó hírek sajtóorgánuma, az Új Város és a Città Nuova testvérnapok nemzetközi hálózata is hasonló arányokat követ. De mi a rossz hír és mi a jó hír? Ki dönti el? A híreket nem tekinthetjük valamiféle matrjoska-babáknak, amelyek szépen csillognak a fagyos világban (képünk Moszkvában készült, -10 fokban). Annál is inkább, mivel a fehér krónikás híradásokból is gyakran előbújnak a fekete krónikák, vagy éppen fordítva. A jó híreket közvetítő újságírás elsősorban lelki hozzáállás kérdése, amely nem létezhet másutt, csak a szabadságban.

P. P. (CN)

Fotó: M. Japenidze

(folytatás a 7. oldalról)

Hogyan valósul meg az egység a sokféleségben az együttes produkcióiban?

Folyamatos kihívás ez számunkra, és nem mindig sikerül. Egészen különböző kulturális háttérrel rendelkezünk, ahol nemcsak a szavaknak, hanem a gesztusoknak is sokszor igen eltérő jelentésük van. Őszinte törekvés vezet bennünket azonban, hogy megtaláljuk az összhangot egymással. Sokat tanulunk a hibáinkból, mert csak együtt lehet megérteni, hogy valami miért nem sikerült úgy, ahogy szeretettük volna. Ez biztosítja igazán az emberi és a művészi fejlődésünket. Nap mint nap előfordul, hogy bocsánatot kérünk egymástól, amikor a saját elképzelésünkhöz való ragaszkodás úrrá lesz rajtunk, és újrakezdünk. De fontos számunkra, hogy az egyes népek kultúrájából bizonyos elemeket beépítsünk a produkcióba. Az egyén nem oldódik fel tehát valamiféle globalizált zenei stílusban, hanem teret engedünk egyéni és nemzeti különbözőségünknek is, ez adja az a eredetiségét a Streetlight musicalnek is.

A Gen Rosso titka egy karizma, amely kifejezésre jut a művészetben és elvezet ezekhez az új megközelítésekhez...

Chiara Lubich nélkül nemcsak a művészet ezen új, közösségi megnyilvánulása nem létezne, de maga a Gen Rosso sem. Chiara arra biztatott minket, hogy keressük az egység karizmájából fakadó, a hétköznapokban megélt tapasztalatok művészeti kifejezési formáit mind az egyén, mind a közösség életében. Ezzel magyarázható, hogy előadásaink nem csupán esztétikai élményt jelentenek, és még csak nem is a klasszikus értelemben vett katarzist idézik elő a nézőben. Chiara megtanított bennünket egy alapvető művészetre: félretenni saját magunkat, és a másik életét élni. Ez új utakat nyit a művészetben, a pedagógiában, és más területeken is. ■

MÁRIAPOLI

2013

MÁRCIUS 14-17.

részletes információk:

<http://www.fokolare.hu/zanka/>

Helye:

8251 Zánkai Gyermekek és Ifjúsági Centrum

Más mint én,
egy másik én
MÁRIAPOLI
2013 ZÁNKA

FONTOS!

**Első jelentkezési határidő
(kedvezményes díj):**

2013. február 15.

kapcsolat:

mariapoli.zanka@gmail.com

Tel.: 06-1-279 0095

Fotó: Papp Gábor

Művészet és társadalom

Hogyan ölt testet egy karizma a kor kultúrájában. Reflexiók a Valerio Gentilével készült interjú kapcsán.

Még egyetemi hallgató koromban, a jénai egyetem kampuszán ismerkedtem meg a Gen Rosso dalaival. Mélyen emlékezetembe vésődött az a délután, amikor azon tűnődtem, hogy miképpen fér össze a szeretet és a fájdalom. „Szeress és megérted a fájdalmat” – dúdoltam magamban. Életemben először fordult elő, hogy a szeretet és a fájdalom valamiképpen

találkozott a fejemben. Akkor még fogalmam sem volt arról, hogy létezik a Fokoláre Mozgalom, és arról sem, hogy ez az együttes Chiara Lubich elmékedéseit zenésíti meg. De az új gondolat befészkelte magát egy vasfüggönyön túl élő diák fejébe és elkezdte átrendezni egész világlátását. A kampuszon szerencsére akadtak mások is, akiket foglalkoztatott ez a dolog. Az is új volt számomra, hogy kér-

déseimre nem fejtegetésekkel, hanem történetekkel válaszoltak. Az együttes alapítása utáni években kézenfekvőnek tűnt, hogy a gitár és a dob, a fülbemászó dallamok a legjobb eszközök arra, hogy a fiatalok nyelvén terjesszék az evangéliumot, az egység karizmáját. A Gen Rosso és a Gen Verde nemzetközi együttesek már összetételükben is tanúságot tettek arról, hogy a népek testvérei egymásnak.

A fiatalokkal való kapcsolatból alakultak ki később azok a koncerteket követő workshopok, ahol a résztvevők kipróbálhatták tehetségüket az ének, a tánc, a koreográfia terén. Ez az eredeti zenedagógia fokozatosan fejlődött tovább. A turnék során a workshopok fokozatosan megelőzték az előadásokat, a helyi fiatalok lehetőséget kaptak arra, hogy ők is szereplők legyenek a produkcióban. A show ezáltal vált amatőrök és profik, előadók és befogadók közös produkciójává, igazi közösségi élménnyé.

A Gen Rosso az utóbbi években gyümölcsöző együttműködést épített ki a németországi Starkmacher e.V. kulturális programokat menedzselő céggel, melynek küldetési nyilatkozatában ez szerepel: „Minden emberben rejlik valami értékes, valami jó. Ezt szeretnénk felszínre hozni, láthatóvá, és a társadalom számára hasznossá tenni.” Uniós támogatással megszületett az „Erőszak nélkül is erős” program, amelynek keretében a Streetlight musical bejárta Európa országait, így eljutott hazánkba is, és nemcsak a rock koncertek megszokott helyszíneire, hanem a börtönökbe, kórházakba, iskolákba is. A szeretetté alakított fájdalom gondolata testet ölt nem csupán a dalban, hanem a társadalmi kapcsolatoknak abban a szeletében is, ahol az együttes fellép. ■

Aranyszobrok szezonja

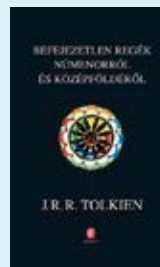
Február végén immár 85. alkalommal kerül megrendezésre a rangos filmes eseménynek számító Oscar-díjkiosztó gála, melyet évről évre tévénezők százmilliói követnek figyelemmel. Az aranszobrokat odaítélő Amerikai Filmakadémia 2013-ban is kiválasztja azokat a színészeket, rendezőket, zenészeket és filmes szakembereket, akiket bizonyos kategóriákban a legjobbnak vél. A közel hatezer főből álló testület ezzel minden évben trendeket teremt, karriereket befolyásol, divathullámoknak vet véget, filmes cégeket tesz tönkre vagy élleszt fel. A díjszezon ugyanakkor nem velük kezdődik, hiszen november vége óta a különböző szakmai vagy kritikai szervezetek tucatjával osztják az elismeréseket. Ezért mire február végére érünk, már bőven előre lehet jelezni, hogy kik a legfőbb esélyesei az aranszobroknak. Ebben az évben

viszont nehéz pontosan megjósolni, nemcsak az erős mezőny miatt. A CNN egyik szakértője elemző cikkében felhívta a figyelmet egy-két jelenségre.

A legjobb film díjára jelölt kilenc alkotás mindegyikének középpontjában valamilyen súlyos társadalmi tragédia, vagy személyes trauma áll. Legyen szó történelmi kérdésekről, esetleg családi viszonyok rendezéséről avagy egy környezetvédelmi szituációról, az akadémia érdeklődését főleg azok az alkotások keltették fel, melyek valamilyen aktuális problémát mutatnak fel és megoldást is keresnek. Hosszú évtizedeken át a katasztrófákkal foglalkozó filmek főleg tudományos-fantasztikus vonalon mozogtak és féltelmet keltettek bennünk a jövő gépesítetttségét, lélektelenségét illetően. Napjaink filmjei kevésbé

tekintenek előre. A jelen problémáit keresik és azt az üzenetet tűzik zászlajukra, hogy a katasztrófa itt van a nyakunkon és ha nem teszünk valamit, annak könnyen súlyos következményei lehetnek. Legyen szó a terrorizmus elleni harc sötét oldalának bemutatásáról, idegzsana-tóriumú betegségről, hajó-szerencsétlenséget követő hánykolódásról, az iráni forradalom eseményeiről, vagy az Amerikai Egyesült Államok egyik legnépszerűbb elnökének harcáról a rabszolgaság ellen, a tét óriási. Mintha sürgető felhívást intéznének felénk: tőlünk, nézőktől is függ, mit látunk viszont a filmszínházak vásznain. ■

Befejezetlen regék Númenorból és Középföldéről

A decemberben mozikba került *A hobbit: Váratlan utazás* című film kapcsán ismét fokozódni látszik az érdeklődés J. R. R. Tolkien varázslatos világa felé. A *Befejezetlen regék Númenorból és Középföldéről* az Európa Könyvkiadó gondozásában jelent meg, és elmélyülési lehetőséget kínál *A Gyűrűk Ura* és *A szilmarilok* olvasóinak. Ebben a kötetben – mely korábban más könyvkiadónál már napvilágot látott *A Gyűrű keresése* címen – olyan történeteket gyűjtött össze Christopher Tolkien, amelyeket édesapja ugyan nem fejezett be, de eléggé kidolgozott ahhoz, hogy érdekesek és izgalmasak legyenek az olvasóközönség számára. A regék átölelik

Középfölde három nagy korszakát – az első korból Tuor és Húrin legendája, a másodikból Númenor leírása valamint Galadriel és Celeborn története, a harmadikból Isildur halála, Cirion és Eorl esküje és a Gyűrű utáni kutatás részletei találhatóak meg. Most azért lehetnek különösen érdekesítők Az erebori kutatás részletei, vagy A Fehér Tanácsról, a mágusokról és a palantírokról szóló tanulmányok, mert Peter Jackson, *A Gyűrűk Ura* és *A hobbit* rendezője ezeket a történeteket is felhasználja újabb filmtrilógiájának készítéséhez.

Merida, a bátor

Tavaly nyári bemutatója után még mindig több helyen műsoron tartják a *Merida, a bátor* című animációs filmet a hazai mozikban. A skóciai hercegnő kalandos története néhány hete már DVD-n is elérhető, és láthatóan nem csökken iránta az érdeklődés. A titokzatos Skót-felföldön játszódó cselekményben Merida szembeszáll az ősi tradíciókkal, saját végzetével és egy ismeretlen fenevaddal is, hogy bátorságával példát mutasson népének és elfoglalja méltó helyét a királyságban. A filmet gyártó Pixar animációs cég az eredetiségről és a szellemességről most érezhetően a mondanivalóra és a közérthetőségre helyezte a hangsúlyt, így akik a korábbi Pixar művek (*Fell*, *Lecsó*, *WALL-E*) szíportkázását várják, valószínűleg csalódní fognak, ám családi kikapcsolódásnak, tartalmas esti programnak tökéletes választás Merida története.

Egér és oroszlán

Régi adósságát törleszti a magyar filmművészet. A hazai animáció egyik atyja, Macskássy Gyula születésének 100. évfordulójára a Magyar Nemzeti Digitális Archívum gondozásában DVD-sorozat jelenik meg a rendező mesefilmjeivel és egyedi animációs filmjeivel. Ki ne ismerné *A kiskakas gyémánt félkrajcárja*, a *Két bors ökröcske* vagy az *Egér és oroszlán* című meséket? „Mély mondani való és populáris előadasmód”: ez volt Macskássy Gyula ars poeticája. Noha Magyarországon már jóval az ő működése előtt születtek animációs filmek, filmkísérletek, mégsem túlzás kijelenteni, hogy a világ az ő művein keresztül csodálkozott rá a magyar animációs film egyediségére. A most boltokba kerülő *Egér és oroszlán* című DVD-kiadványon a mesék és a rövidfilmek mellett a rendező egyperces szkeccs-sorozata is helyet kapott, melyet Várnai György grafikussal közösen készítették.

Zero dark thirty

Nem is volt olyan régen, amikor Barack Obama amerikai elnök egy televíziós beszédében bejelentette, hogy likvidálták a világ egyik legkerekesebb emberét, a szaúd-arábiai Oszama Bin Ladent, aki többek között a 2001. szeptember 11-i terroristaakciókért is felelős volt. A bejelentés után Kathryn Bigelow, a *Bombák földjén* elismert rendezője komoly munkába kezdett, mely mostanra ért célba. A február végén mozikba kerülő *Zero Dark Thirty* című film 2003-tól indulva mutatja be, hogyan jutott el a CIA és az amerikai elnök odáig, hogy tíz évvel a keresés megindítását követően kiadassák a parancsot a terrorista vezető kiiktatására. A történet kibontakozását egy Maya nevű ügynök személyén keresztül kísérhetjük figyelemmel, egy titkos börtönből egészen az utolsó, pakisztáni akcióig.

Az éltető víz

A víz létezését legtöbbször természetesnek vesszük, pedig sokat hallani a Föld vízkészletének fenyegető csökkenéséről. Nehéz lenne tagadni, hogy az ivóvízhiány, a kiszáradó tavak, az egyre gyakoribb katasztrófa-szintű árvizek, a természetlenné váló földek, az ember természetkárosító tevékenységének is köszönhetőek. A közeljövőben a tiszta víz fontos stratégiai cikké, legfontosabb természeti kincsünké válhat. A Magyar Mezőgazdasági Múzeum március elejéig nyitva tartó kiállítása azt a törekvést szeretné támogatni, amely szemléletváltást

sürgöt a vízgazdálkodásban és a lakossági vízhasználatban, valamint természetes vizeink fokozottabb védelmével takarékosabb fogyasztási szokások kialakítására ösztönöz. A múzeum vezetői hangsúlyozzák, ha a látogatókban kérdések merülnek fel a kiállítással kapcsolatban, vagy szívesen kipróbálnának interaktív elemeket, az animátor kollégák a tárlat nyitva tartása alatt folyamatosan rendelkezésükre állnak. A kiállításához múzeum-pedagógiai foglalkozások is kapcsolódnak.

MORMOTA KARRIER

Edes kislányom, ezerszer mondtam már, hogy ne menj olyan közel a turistákhoz, ki tudja, mit akarnak! – morog mormota mama, de a kis mormotalány füle botját sem mozdítja az anyai intelmekre. Persze, persze, kicsit furcsák ezek a turisták, de azért nem tűnnek olyan gonosznak, sőt inkább viccesek a fényképezőgépükkel – gondolja, miközben a virágok között heverészik. Nézzétek, milyen édi! Gyere közelebb, lefényképezünk! De aranyos pofikád van! – mondják a turisták, és csitt-csatt, kattognak a fényképezőgépek, villognak a vakuk.

Kis mormotánk pedig ott hever a sziklákön, látszólag közömbösen – de már a következő fotósoknak pózol. Sikerén felbuzdulva egyre merészebb terveket szövöget. Talán filmvászonra szántak az égiek? Miért is ne? Hiszen annyit dicsérnek, biztos művészi tehetségem van. Úgy véli, szebb a többieknél; keveset eszik, mert vigyáz a vonalaira (pedig milyen fontos a moromotáknak, hogy zsírpárnát növecszenek a téli álom idejére!)

Egy nap aztán elhatározza, hogy követi csillagát. Nem mintha nem szeretné kényelmes kis odúját vagy vidám barátait, de annyira vonzza őt a taps, a csillogás, hogy nem akarja többé vesztegetni az idejét. Könnyes búcsút vesz szüleitől, akik hiába igyekeznek visszatartani, és hátra se nézve indul a város felé. Az út hosszú és veszélyes, de a mormotalány immár döntött, hiszen jövője forog kockán! Végre megérkezik.

Igen, kétségtelenül itt az én helyem! Megfésülte farkincáját, igyekszik jól behúzni a hasát és színésznői allúrral kopogtat a filmstúdió ajtaján. Egy kedves hölgy fogadja, és minden adatát feljegyzi. Ám akármilyen kedves itt mindenki, senki se tűnik meglepettnek a kis mormota láttán. Pedig sokak kezében ott a fényképezőgép, még hozzá micsoda gépek! Egy ajtó mögött vakuk csattognak és a kis mormotalány szíve egyre hevesebben ver. Mintegy varázsütésre a nevét hallja: olyan kecsesen áll fel, mint aki tisztában van csáberejével és hirtelen megvalósulva látja álmait: minden sarokból reflektorok és vakuk kápráztató fényözöne... Fotóznak minden oldalról, minden beállításból, de őt mégis furcsa érzés fogja el. Hiszen ő itt csak egy téma a sok közül, amit fotózni lehet! Senki nem lelkendezik, senki nem álmélkodik, mintha vakok lennének, mintha nem is látnák őt. Nem fontos ő már senkinek! Végigfut hátán a hideg és beleborzong a gondolatba. Szemei előtt megjelennek a hegyei, a virágos rét, az odúja, a kék ég. A tájból mintha mégis hiányoznék valami, sőt valaki, aki éppen akkora, mint ő, és – minő véletlen – éppen úgy hívják, mint őt! Felujjong a szíve. Futásnak ered és meg sem áll hazáig, a rétig, ahol mindig is visszavárták, és amit most mindennél szebbnek talál. Örömkönnyek, füttykoncert, ölelések. Idő sincs a magyarázkodásra, a szabadkozásra. Az odú előtt már hosszú a sor – turisták, gyerekek és felnőttek várják, hátha lencsevégre kaphatnak egy mormotát. Kislányom, – morog mormota mama – hát nem is mondtam még, mennyire hiányoztál? Fordította: Paksy Eszter

Mégis működik

A karácsonyfa alatt olvastam a decemberi Új Városban a „Megérte próbálkozni” című cikket (is); hangosan olvastam, mert feleségem infralámpával próbálta a nátháját csillapítani. Kicsivel később megszólalt: „Kiegyezett az egyik fényfűzér, annak a hangját hallhattam az előbb.”

Órákkal később nekiláttam a tavaly vásárolt fényfűzér megjavításának. A régiéket ismertem, és fáziskereső ceruza segítségével általában hamar meg tudtam javítani, de ez az új fűzér eléggé ismeretlen volt számomra, azt sem igazán tudtam, hogyan szedjem ki bármelyik izzóját, nemhogy fáziskeresővel ellenőrizsem. Ennek ellenére előkerestem a „varázsceruzát” és találmomra kihúztam egyet az izzók közül, majd az elsőt és az utolsót. Persze annyira miniatürizált ez a fényforrás, hogy nem tudtam semmire sem jutni vele. Kissé bosszúsán és csalódottan visszatuszkoltam a kivett égőket azzal, hogy ez nekem nem megy. Én is eljártam azzal a gondolattal, hogy valami elektromos boltba elviszem, hogy hátha ott tudnak vele valamit kezdeni. Mikor rendeztem a terepet, bekapcsoltam a hosszabbítót, csodák csodájára égett a fényfűzér! Megdöbentem. Kivettem három tetszés szerinti elemet egy olyan hibás rendszerből, amiről

még azt sem tudom, hogy milyen elven működnek a fényforrások, majd bizonytalanul visszatettem őket. Most pedig működik. Mikor csodálkozva mondtam, hogy nem értem az egészet, és hogy milyen kicsi az esélye annak, hogy így rá lehet lelni egy hibára és megjavítani azt, feleségem ezt mondta: „Egész idő alatt azért imádkoztam, hogy sikerüljön megjavítanod!”

Himmer László

Ünnep összjátékkal

Azt gondoltam, hogy méltó ünneplés a hálaadás lenne a hét évtized kegyelmeiért, örömeiért, és a fájdalomaiért is. Családomnak javasoltam, hogy menjünk el közösen misére, én elkészítem az ünnepi menüt, és töltünk együtt néhány órát.

Ehelyett jöttek a meglepetések: unokaöcsém 20 személyes kisbuszába szálltak gyerekeim családjakkal, s közölték, hogy Esztergomba megyünk misére, ahova testvéreim is eljöttek, ők is családjikkal - persze nem fértek be a buszba - külön kocsikkal érkeztek. Mivel mindannyian szeretünk énekelni, és sok jó hangú ember van köztünk, pillanatok alatt összeállt a családi kórus a mise után és egy igazi flash-mob kerekedett. Bedíltünk a kupola alá, és elénekeltük - négy szólamban - az egyik kedvenc énekünket, az Arcadelt: Ave Maria-t.

Nagyon szépen hangzott, csak úgy szárnyalt a dallam! Nagy tapsot kaptunk a még ott lévő emberektől. Utána egy szuper-vendéglőbe mentünk ebédelni, ahol egy előre lefoglalt külön teremben voltunk, és különleges ételeket ettünk.

Az ünnepség délután otthon folytatódott, meglepetésekkel és tortával, amit a legidősebb fiú unokánk készített a barátnőjével - olyan nagy szeretettel, hogy el sem lehet mondani. Az ajándékok közül a legérdekesebbnek egy óriási lapos ajándék tűnt. Vajon mi lehet benne? Hát egy óriási fénykép volt, egy mozaik-fotó! Az érettség fényképem kinagyítva, és rámontázsolva rengeteg picit fénykép, a nagy-család apraja, nagya. Ez látványos is fantasztikus! Azóta is sokat állok a kép előtt, s mindig találok újakat - 1500 kép alkotja a mozaikot. A szimbolikus jelentéséről nem is beszélve: ők mind bennem vannak, a szívemben, a szeretetemben, s emlékeztetnek erre a csodálatos családi összjátékra.

Barlay Ágnes

Elvárás nélkül

Megragadott az élet igéjét olvasva, hogy Jézus azt mondja az irgalmasságról: „tanuljátok meg!” Gondoltam, egész hónapban lehet gyakorolni... Az iskolában, ahol dolgozom, hiába szoktam köszönni a portásnak, sosem köszön vissza. Mégsem hagytam abba, csak mondtam magamban: „Istenem, miért nem?”. Egyik nap megtudtam valakitől, hogy a technikai dolgozókat januárban átszorgolták előnytelen feltételekkel és kevesebb fizetést kapnak. Alapos oka volt a portásnak a rosszkedvre. Aznap, amikor hazamentem, megkínáltam a sütitől, amit készíttettem, anélkül, hogy a köszönését elvárnám. Azóta irgalmasabb vagyok felé lélekben is.

H. V.

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Paksy Eszter

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

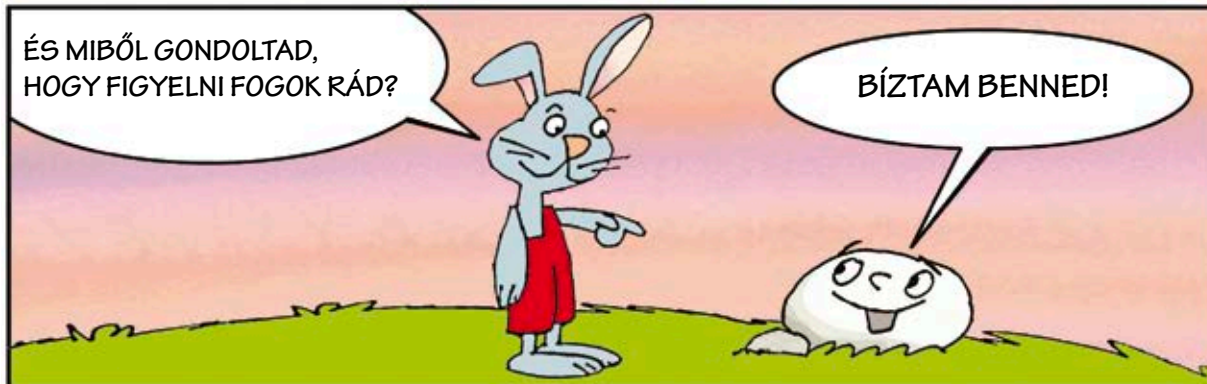
www.ujvaros.eu

A címlapon és a 10-11. oldalon
Márti és Bence látható.

Szereltem a magasban

Fotó: Papp Gábor

NE HAGYD KI!

TIME OUT a békéért

további információ
a 4. oldalon

A **MÚLT** nem a tied,
csak az utána vonuló árnyék.
A **JÖVŐ** nem a tied,
csak az elébed vetődő sugara.
Az **ÓRA** a tied, csupán az óra,
amelyben élsz.
Ne siess ki belőle...

Gárdonyi Géza

